

Arrest

nr. 95 342 van 18 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn [van] het dorp Morad Khwaja gelegen in het district Hesa-i-Duwumi Kohistan (ook Hesa Duwumi Kohistan) van de provincie Kapisa. U bent Tadzjiek en soenniet. U ging tot de twaalfde klas naar school en volgde nadien nog een cursus Engels in Kabul. U werkte sinds het jaar 1384 (omgezet naar de westerse kalender 2005-2006) als chauffeur voor de nicht van uw moeder, T. (...), tevens een parlamentslid. In de maand saratan 1389 (juni-juli 2010) werd uw vader plots benaderd in de moskee door enkele mannen die naar uw contactgegevens vroegen. Uw vader gaf hen uw telefoonnummer omdat hij dacht dat zij iets met T. (...) wilden bespreken. Nadien werd u opgebeld met een privénummer door de taliban. Zij vroegen u om met hen samen te werken en explosieven te vervoeren in uw wagen naar het parlement of naar een ander ministerie. U zei hen uit schrik dat u over hun voorstel wilde nadenken. U mocht niemand inlichten over

uw contact met de taliban of u zou door hen vermoord worden. U besloot niet naar de autoriteiten te stappen omdat zij u toch niet konden helpen, maar lichtte uw oom langs moederszijde in. Hij raadde u aan om Afghanistan te verlaten en regelde voor u een smokkelaar. U verliet Afghanistan op 5 sambula 1389 (27 augustus 2010). Na een reis van ongeveer negentien maanden via onder meer Iran, Turkije en Griekenland (waar u telkens verschillende maanden diende te verblijven) kwam u in België aan op 18 april 2012 waar u op 23 april 2012 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw rijbewijs, een identiteitsbewijs van uw werk als chauffeur van T. (...), een kaart voor een voertuig, enkele foto's en een verzendingsbewijs."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen. Het CGVS stelt vast dat u wat betreft uw werkzaamheden als chauffeur voor een parlements lid en uw hiermee verbonden problemen met de taliban een ongeloofwaardig relaas naar voren hebt gebracht. Uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden zijn oppervlakkig waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in grote mate wordt ondermijnd. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban die u bedreigden omwille van uw werkzaamheden voor parlements lid T. (...). U hebt echter onvoldoende aannemelijk kunnen maken dat u ongeveer vijf jaar gewerkt hebt als chauffeur, hetgeen nochtans een essentieel onderdeel uitmaakt van uw vluchrelaas. U zou deze job verkregen hebben omdat zij de nicht is van uw moeder en omdat zij u voor honderd procent kon vertrouwen. Gevraagd waarom zij dan precies voor u koos als haar chauffeur en niet voor een ander familielid kon u dit niet nader toelichten (CGVS, p. 5). U verklaarde vervolgens dat zij leerkracht was geweest in de Rahgman Khil school en dat zij nadien directeur werd in deze school. Deze school zou gelegen zijn in het dorp Rahgman Khil van het district Kohistan Hisa-i-Duwumi (CGVS, p. 6). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat T. (...) directeur was in een school in de provinciehoofdplaats van de provincie Kapisa, namelijk in Mahmood Raqi (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), en dus niet in uw district Hisa-i-Duwumi Kohistan. U wist evenmin wanneer zij aangesteld werd als leerkracht en wanneer zij haar functie als directeur opnam. U dacht wel dat zij in het jaar 1383 (2004) al directeur was (CGVS, p. 6). Het is wel erg vreemd dat u die beweerde familie te zijn van T. (...), een goede vertrouwensband met haar had en gedurende vijf jaar nauw met haar samenwerkte, zich dermate vergist over haar carrière in het onderwijs. Uw gebrek aan kennis over T. (...) komt eveneens naar boven wanneer gepeild werd naar haar politieke activiteiten als parlements lid. Zo wist u niet waarom zij haar job als directeur van de school opzegde en zich kandidaat stelde voor de parlementsverkiezingen, terwijl dit in een land als Afghanistan, waar vrouwelijke parlementsleden niet overal aanvaard worden, geen evidentie is. U hield het erg vaag en algemeen door te stellen dat iedereen een machtigere positie wilde en dat zij de mensen wilde helpen (CGVS, p. 6, 7). U kreeg echter niet duidelijk gezegd op welke manier zij de mensen wilde helpen. U beweerde simpelweg dat het parlement de wet maakt en dat de bevolking problemen kan bespreken bij parlementsleden (CGVS, p. 7). Dit op zich is helemaal geen afdoende verklaring voor de hulp die T. (...) zou willen bieden aan de bevolking in Kapisa. U beweerde nochtans samen met haar enkele maanden lang verkiezingscampagne te hebben gevoerd. U zou met haar naar alle districten van Kapisa gegaan zijn om stemmen te ronselen, u hielp mee posters verdelen en ophangen (CGVS, p. 7). In het licht van deze vaststelling is het des te vreemder dat u er amper in slaagde uit te leggen hoe zij mensen probeerde te overtuigen. U bleef opnieuw zeer algemeen en verwees naar de hoeveelheid andere kandidaten en wat sommige anderen beloofden tijdens hun campagne. U opnieuw gevraagd wat zij dan precies beloofde om mensen te overtuigen voor haar te stemmen, verwees u gewoonweg naar wat de anderen beloofden zoals scholen, wegen en moskeeën bouwen (CGVS, p. 7). Deze opsomming overstijgt de algemeenheid echter niet, te meer gezien u zelf zegt dat er veel kandidaten waren. Indien u werkelijk zoveel tijd bij haar doorbracht en actief meehielp aan haar campagne mag van u meer correcte en gedetailleerde informatie verwacht worden over de doelstellingen en verwezenlijkingen van T. (...) tijdens haar ambtstermijn. Voorts beweerde u dat T. (...) begon als voorzitter in het parlement van de commissie mensenrechten. Nadien zou zij directeur van deze commissie geworden zijn (CGVS, p. 8). Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zij verkozen werd in 2005 als lid van het parlement en dat zij lid was van 'the committee on women

affairs' (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U haalde zelfs nergens in het gehoor spontaan aan dat zij zich speciaal inzette voor de vrouwenrechten in Afghanistan. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, hield u zich opnieuw erg op de vlakte door te verklaren dat zij onder andere voorstander was [van] scholing voor vrouwen (CGVS, p. 9). Indien u werkelijk vijf jaar als chauffeur voor haar werkte omdat zij u voor de volle honderd procent kon vertrouwen en u T. (...) naar verschillende bijeenkomsten en ministeries moest brengen zou u in die hoedanigheid meer informatie via haar moeten opgevangen hebben. Ook over uw eigen werkzaamheden als chauffeur bleef u erg oppervlakkig. Gevraagd naar uw eigenlijke opdrachten als chauffeur en uw manier van werken, stelde u dat het uw verantwoordelijkheid was om haar veilig naar het parlement te brengen en terug (CGVS, p. 10). U om meer toelichting gevraagd over het verloop van een rit, verwees u naar de rode A-kaart waarmee u overal werd toegelaten met uw wagen zonder enige vorm van controle. U vervolgens gevraagd of er voor u verboden zones waren of controles, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 10). U verwees opnieuw naar de A-kaart, waarop te lezen zou zijn waarom u die kaart nodig had (CGVS, p. 10). Uw verklaringen stemmen echter niet overeen met de inhoud van dit document. Hierop is immers te lezen dat u met deze kaart toegang hebt tot de parking van het parlement. U beweerde nochtans eveneens toegang te hebben tot alle ministerie[s] en zelfs tot het presidentieel paleis zonder aan enige vorm van controle onderworpen te worden (CGVS, p. 10). Het is hoe dan ook erg vreemd dat u op geen van deze locaties gecontroleerd zou worden. Het is namelijk algemeen bekend dat deze plaatsen een vergroot risico vertonen om doelwit te worden van aanslagen. Voorts bleef u erg oppervlakkig over de plaatsen waar u haar allemaal afzette. U hield het algemeen en zei dat u haar naar het parlement en naar de verschillende ministers bracht. U vervolgens gevraagd met welke minister zij dan het beste contact had, zei u gewoon met allemaal. U somde uiteindelijk enkele ministers op waar u haar het meeste zou hebben heen gebracht (CGVS, p. 9). Echter, het louter opsommen van enkele ministers op zich is hoe dan ook geen bewijs dat u zelf ongeveer vijf jaar werkzaam was voor haar, vooral omdat u een functie uitoefende waarbij u telkens naar de verschillende locaties diende te gaan. Het is tevens merkwaardig dat u dit parlamentslid, toch een verwante van u langs moeders zijde, niet zelf inlichtte over het feit dat u met de job stopte (CGVS p. 11). Nochtans zou men toch kunnen verwachten dat u haar op zijn minst zou inlichten van uw problemen met de taliban, zeker gezien u een vertrouwenspersoon was, en u haar op die manier kon waarschuwen voor eventuele problemen met de taliban. Aangezien uw beweringen omtrent uw werkzaamheden twijfelachtig zijn, staat de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban hiermee verbonden op de helling. Uw verklaringen betreffende deze problemen kunnen trouwens evenmin overtuigen. Zo verklaarde u dat uw vader in de maand saratan 1389 (juni-juli 2010) werd benaderd in de moskee door onbekende mannen die uw contactgegevens vroegen en dat u op vijf sambola 1389 (27 augustus 2010) het land verliet (CGVS, p. 15). Al de feiten die zich tussen deze twee periodes afspeelden kon u maar moeilijk situeren, maar u zou ongeveer drieënhalve maand lang problemen gekend hebben met de taliban (CGVS, p. 15). Echter, tussen saratan en de vijfde sambola zijn hoogstens twee maanden verlopen en geen drieënhalf zoals u beweerde. Bovendien zou u pas in de maand assad 1389 (juli-augustus 2010) een eerste waarschuwing gekregen hebben van de taliban, maar erg zeker was u hier blijkbaar niet van omdat u het zich eigenlijk niet meer herinnerde (CGVS, p. 15). Wat later beweerde u plots een eerste keer door hen gecontacteerd te zijn geweest in de maand saratan 1389 (juni-juli 2010) (CGVS, p. 17). Het is erg merkwaardig dat u zoveel moeite hebt om deze belangrijke gebeurtenissen correct en nauwkeurig in de tijd te situeren. U hanteerde gedurende het hele gehoor de Afgaanse kalender (CGVS, p. 2, 3, 8) waardoor er ook verwacht mag worden dat wat betreft uw problemen die u deden besluiten uw land te verlaten een correcte tijdsituering kon geven. Voorts wist u niet wie u eigenlijk vreest in Afghanistan. U had het over onbekende mannen en de taliban. Welke talibanleden u viseerden kreeg u niet gezegd. Uitgezonderd één talibanstrijder Mullah Qayum over wie u verder niets kon zeggen, kende u noch hun namen, hun functie of in wiens opdracht ze u benaderden. U stelde heel algemeen dat er erg veel talibanleden in de regio aanwezig zijn (CGVS, p. 16). Deze verklaringen overstijgen de algemeenheid echter niet. Verder beweerde u dat de taliban ontdekten dat u als chauffeur voor een parlamentslid werkte omdat zij u sinds het jaar 1388 (2009-2010) volgden (CGVS, p. 15). Ook over deze feiten moest u zich op de vlakte houden. U had het opnieuw over onbekende mannen die u volgden die u niet bleek te kennen (CGVS, p. 15, 16). U vervolgens gevraagd hoe u ontdekte dat zij u achtervolgden, zei u dat het normaal is dat iemand die een wapen bezit en rijdt in een wagen met getinte ruiten achtervolgd wordt (CGVS, p. 16). Deze verklaring is niet afdoende en toont op zich niet aan dat ook u achtervolgd werd. Tot slot is het erg vreemd dat u niet kon toelichten of T. (...) ooit problemen kende met de taliban. U had er nooit iets over opgevangen, stelde u. Volgens u wilden ze u gebruiken om aanslagen te plegen en niet T. (...). U opnieuw gevraagd of u op de hoogte was of ze ooit problemen had, beweerde u plots dat ze als parlamentslid heel veel problemen kende. Gevraagd uw verklaring nader toe te lichten, slaagde u hier vreemd genoeg niet in (CGVS, p. 18). Er werd nogmaals gevraagd toe te lichten welke problemen T. (...) dan concreet kende met de taliban, maar opnieuw antwoordde u naast de kwestie. U

slaagde er wel in uitvoerig te praten over incidenten waarbij andere politici betrokken waren, maar over T. (...) kreeg u niets gezegd. Indien u werkelijk vijf jaar lang werkte als haar persoonlijke chauffeur en haar overal begeleidde, zou u over dergelijke zaken meer informatie moeten bezitten. Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. Uw verklaringen over het u voorgehouden profiel als chauffeur van een voormalig parlamentslid zijn dermate vaag dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw taskara en uw rijbewijs zijn hoogstens een bewijs van uw identiteit en voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. De verschillende documenten die uw tewerkstelling moeten bewijzen zoals uw identiteitsbewijs, de foto's en de kaart voor het voertuig kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De kaart voor het voertuig is trouwens een kleurenkopie die door eenvoudig knip- en plakwerk gefabriceerd kan worden. Het is trouwens erg vreemd dat u over een kopie beschikt. Volgens u had [u] deze kaart in Afghanistan al gekopieerd in geval u deze ooit zou verliezen zodat u dan deze kopie kon tonen (CGVS, p. 12). Echter, op deze kaart staat vermeld dat een kopie ervan niets waard is en nergens is toegelaten. Uw verklaring waarom u dan wel een kopie zou bezitten is niet logisch. Bovendien bleek u amper te weten waarvoor deze kaart gebruikt kon worden, zoals hierboven reeds besproken werd. Uw identiteitsbewijs zou geldig zijn tot 29 maart 1390 (20 maart 2012). U beweerde dat deze geldig was tot die datum omdat u dan ook nog zou samenwerken met T. (...). Gevraagd hoe er toen al geweten was dat zij opnieuw zou verkozen zijn, zei u dat dit geldig was om de verkiezingscampagne te voeren en tot er nieuwe parlamentsleden werden verkozen en niet voor een volledige ambtstermijn (CGVS, p. 13). Echter, de laatste parlamentsverkiezingen vonden plaats op 18 september 2010 waardoor het erg vreemd is dat uw kaart nog geldig zou zijn tot 2012 (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is trouwens wel erg vreemd dat u niet zou weten op welke datum de volgende parlamentsverkiezingen zouden plaatsgevonden hebben als u toch ook een nieuwe kaart kreeg om mee campagne te voeren (CGVS, p. 8). Zoals trouwens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt kunnen Afghaanse (identiteits-)documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Afghaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. De foto's op zich bewijzen niet dat u ooit gewerkt hebt als chauffeur van T. (...). Het is trouwens erg vreemd dat u geen enkele foto kon voorleggen waarop u samen met T. (...) staat afgebeeld. U verklaarde dat u een goede familieband had met haar en uw jeugd bij haar thuis doorbracht waardoor u toch minstens een familiefoto moet kunnen voorleggen. U kon trouwens ook met geen enkel ander element aantonen dat zij werkelijk familie is van u. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Hisa-iDuwumi Kohistan (Kohistan II), te worden beoordeeld. Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa

een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de antiregeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. In het district Hisa-i-Duwumi Kohistan in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie met uitzondering van enkele oostelijke districten, beschouwd als één met 'lage onveiligheid'. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. De [c]ommissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging. Hij betwist de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is.

Verder stelt verzoeker dat het duidelijk onterecht is dat de commissaris-generaal hem geen subsidiaire bescherming heeft toegekend. Hij stelt dat in de provincie Kapisa bijna dagelijks bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen en moorden voorkomen en dat er nog geregeld burgerslachtoffers vallen, hoofdzakelijk in de strijd tussen de taliban en de overheid. Hij stelt ook dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de humanitaire gevolgen van het conflict. Volgens verzoeker blijft het geweld altijd sluimeren en kan het in een regio weer oplaaien en blijven de levensomstandigheden mensonwaardig.

Bij het verzoekschrift van 28 augustus 2012 heeft verzoeker een aantal nieuwe stukken gevoegd, waaronder een krantenartikel dat een opsporingsbericht naar aanleiding van de verdwijning van verzoekers jongere broer bevat, uitgaande van verzoekers familie.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers jarenlange tewerkstelling als chauffeur bij het parlementslid T. M. en bijgevolg evenmin aan de hiermee verbonden problemen met de Taliban. Na grondig onderzoek van de stukken van het administratief dossier, de verschillende stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en bij zijn brief van 25 oktober 2012 aan de Raad heeft overgemaakt

alsook het gehoor ter zitting kan de Raad de commissaris-generaal hierin niet bijtreden op grond van volgende overwegingen.

Vooreerst gaf verzoeker in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vaststelt wel een aannemelijke verklaring waarom het parlamentslid precies verzoeker verkoos als chauffeur boven een ander familielid om voor haar te werken. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk *“Zoals ik al zei was zij familie. Ze stelde voor om die job te doen. (...) Ik heb mijn kindertijd doorgebracht in dat huis bij hen, ze kende mij van toen ik kind was.”*

Ook wordt aan verzoeker verweten dat hij niet exact kan aangeven in welke school T. M. directeur was, wanneer zij werd aangesteld als leerkracht en wanneer zij haar functie als directeur opnam. Hoewel hij gedurende vijf jaar chauffeur is geweest en bijgevolg een vertrouwensband heeft opgebouwd met T. M. kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij in detail kan weergeven van wanneer tot wanneer T. M. bepaalde functies heeft uitgeoefend. Met het gegeven dat verzoeker op de hoogte is van het feit dat T. M. het op een bepaald ogenblik in haar carrière als leerkracht tot directeur van een school heeft geschopt toont verzoeker aan dat hij op de hoogte is van haar professioneel beroepsleven alvorens bij haar in dienst te treden als chauffeur. Het betreft hier immers een ver familielid, een nicht van zijn moeder, met wie hij zijn kindertijd vaak contact had zo dat kan worden aangenomen dat hij niet tot in het kleinste detail kan weergeven van wanneer tot wanneer exact zij welke functie heeft uitgeoefend.

Verzoeker verklaarde voorts dat T. M. een vriendelijke vrouw was die de mensen wilde helpen omdat ze dat liever deed dan de school (gehoorverslag, 7). Het is onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij - als chauffeur - een analyse gaat geven over het waarom van de overstap van de school naar de politiek in hoofde van T. M..

Voor wat betreft de verkiezingscampagne blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker het verloop ervan in detail kon beschrijven. Zo kon verzoeker zonder aarzelen aangeven wie in Kapisa de overige kandidaten waren, wie er gewonnen had en wie er verloren had. Verzoekers functie beperkte zich voorts tot het vergezellen van T. M. als chauffeur en niet als haar spindoctor of politiek adviseur die de mensen moest overtuigen van haar kandidatuur. Gelet hierop kan men ook hier niet van verzoeker verwachten dat hij haar verkiezingsbeloften en haar programma in detail kan toelichten.

Verder erkent verzoeker dat hij zich heeft vergist door te verklaren dat zij voor de commissie mensenrechten werkte, maar lichtte vervolgens toe dat T. M. ijverde om meer vrouwen aan het werk te krijgen en moeders ervan te overtuigen hun dochters school te laten lopen.

Verzoeker voegt ten slotte bij zijn brief van 26 oktober 2012 een aantal nieuwe overtuigingsstukken neer waaronder een originele brief van T. M. waarbij deze bevestigt dat verzoeker een familielid is en wel degelijk voor haar gewerkt heeft als chauffeur, de originele roze toegangskaart met reliëfstempel van het voertuig van T. M., een originele verklaring van Abdulhai Malak, hoofd van de personeelsdienst van het parlement waarin bevestigd wordt dat verzoeker van 1384 tot 1389 chauffeur was van T. M., een originele klacht van verzoekers vader naar aanleiding van de verdwijning van verzoekers jongere broer alsook het origineel opsporingsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, originele krant waarin het opsporingsbericht van verzoekers verdwenen jongere broer werd gepubliceerd alsmede het bewijs van betaling door verzoekers tweede broer voor de publicatie van het bericht.

De bewijslast rust in beginsel op de verzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van diens hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1992, 195-205).

Gelet op de documenten die verzoeker heeft neergelegd in samenhang met zijn verklaringen ter zitting toont verzoeker op afdoende wijze aan dat hij chauffeur was van T. M.. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn functie als chauffeur van een parlamentslid die hem quasi onbeperkte toegang verschaftte tot belangrijke regeringsgebouwen, in de negatieve aandacht is gekomen van de Taliban die blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier met hun gerichte aanvallen onder meer de Afghaanse overheden viseren.

Verzoekers relaas is coherent en plausibel en voldoet aan alle voorwaarden om het voordeel van de twijfel toe te kennen. Verzoekers profiel gerelateerd aan de Afghaanse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking kan worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER